

Sorstársaimhoz

Könnyes szemmel jobb világot remélünk.

Boldogságról mit is reméljünk?

Életről és halálról mit beszéljünk?

De hisz mi még élünk és remélünk.

Én megértem lelketek,

Hisz én is szenvedek.

Nekünk fáj csak igazán az élet,

Sérült ember mit is remélhet?

Mennyi élet így eltemetve,

Vágyunk mi is a szép életre.

Keserűség van szívünkben,

Fájdalom meg testünkben.

Segédeszközök, mellyel élünk

Megkönnyítik kis életünk.

Alkotni maradandót a jövőnek,

Mi itt vagyunk emberöltőnek.

Ajándék

Versekkel ajándékozlak meg titeket,
Nem bánom, ha senkinek nem tetszik, csak nektek,
Verseim egy könyv mely mindig nyitva áll,
Olvashatja, ki mellette jár

Szeretet

Legnagyobb küzdés élet olimpián
Hol a cél nem a dobogó, ez a láng
Mely nélkül elpusztul a világ
Mert ahol kialszik a fény, mély sötétség lép
Mely mindent elenyészt,
Szeretet nélkül semmi nem él.

Útravaló

Én mindig keresem az igazi csodát

Ahol a sérült ember is megtalálja önmagát

Keressétek ti az új utat, mely előtettek vezet

S megtaláljátok, amire szükségetek lehet

Mi dolgunk e világon?

Lehet csak egy merész álom?

Ezért járjátok ti is végig az utat

Nem adjuk fel álmainkat.

Kézműves tábor

Csendes falu a völgy alján

Nem messze a határnál

Gólyák kerepelnek

Madarak csicseregnek

Elmentünk a pataki várba

Sajnos gépekkel nem tudtam bemenni

Várkertben kellett többieket megvárni

Boldogkő várában sem voltam

Mivel egy szakaszon lengő hídon

Nem mertem belépni

Viki elvitt minket biciklizni

Nyolcnak kellett hajtani

Szakácsunk Péter sok finomat főzött

Aki mind megette az győzött

Műhelyben sok szép munkák készülnek

Szőnyegszövés, kosárfonás és kerámia edények

Köszönjük veletek töltött szép napokat

S, hogy találkozunk, ezért nem adjuk fel álmainkat

Beteg társaimnak

Az én időm lassan lejár

S megyek most tovább

Kórház melyben lassan telnek hetek

Barátokra lelnek a betegek

Föladni nem szabad soha

Még ha az élet oly mostoha

Meg kell sok újat tanulni

Az élettel tovább menni

Fedeztetek fel egy új más világot

Kössétek egy csokorba, mint virágot

Elhiszitek nem is olyan fájó

Amilyet a sors ránk rótt

Madarak csicsérgését, virágok illatát

Az élet zaját színes forgatagát

Csak belülről figyeljétek

Ne azt mi történt veletek

Búcsúzom strófám hosszúra nyúlt ,mint hurka
Életünk rokkáján a fonál szál

Búcsúzom betegtársaimtól
Az élet és én megyek tovább
Ti maradtok egy pár órát
Kedves barátok Isten veletek
Itt már ti se sokáig legyetek

Otthonra mindenki vágyik
Még ha egy kicsit hibádzik
Az élet útja kifürkészhetetlen
Találkozunk az nem lehetetlen

Kórház hol barátokra talál beteg
Barátságok kötődnek úgy telnek a hetek
Igazi barátságok is szövődnek
Kedves levelek jönnek-mennek

Emlékezések a többiekre

S nem gondolunk a betegségre

Most versemet bezárom

Mindenkinek azt kívánom

Roszkedvű ne legyen senki

Múltat visszahozni nem bírja semmi

Kinek nem a vers a barátja

Annak legyen szép a nótája

Utam a kórházba

Város felé robog a vonat,

Ahol eldöntik a sorsomat.

Bár sorsom jobb nem lesz,

Fájdalmamon segítenek.

Főorvos úrnak

Kérem olvassa el soraim,

Vannak fájó gondolataim.

Szavaim versben írom,

Elmondani úgy sem tudom...

Kedves halk szavát figyelni kell,

Nehéz öntől most búcsúznom el.

Ősz haja homlokába hull,

Mosolyától a beteg gyógyul.

Az élet oly kiszámíthatatlan,

Mi küzdünk érte szakadatlan.

Fárad értünk éjjel-nappal,

Bíztat minket kedves mosollyal.

Fájdalom

Testi fájdalom néha nagyon rossz,
Mert lelki bánatot magához vonz.
Kettő már a betegnek is nagyon sok,
Tudni kell még vele élni most,
S ki ezt mind magában hordja,
Csak gyermekeiben talál vigaszt.

Budakeszi kórházban

Hideg télben érkeztem,
Félve léptem be, emlékszem-
Kórterembe érve kérdő szemek,
Nézek rájuk keservesen.

Ezen a helyen egymagam vagyok,
Telnek a napok,múlnak a hónapok,
S én még mindig bent vagyok.
Nem hallom gyermekeim kiáltását felém,
Oly messze vannak elfújja a szél.

Sebészeten

Ma is elment valaki,
Holnap is.-Én csak maradok.
Milyen kegyetlen az élet,
Nem hiszi el senki, hogy félek.

Kint az idő szomorú,
Bennem dúl a háború.
Kés éle megpendült,
Reménységem megrendült.

Bízva ,bízok a jelenben,
Sírok néha keservesen.
Doktoroktól,doktornőig,
Visz az utam,meg az ágyig.

Hazatérés

Most figyeljeteK rám egy kicsit

Szeretnék elmondani valamit

Függöny most legördül

Versem marad emlékül

Kívánok további gyógyulást

Veszem a kalapom megyek tovább

Jönnek más tervek

Megváltozik életünk új menetrend lesz

Emlékeink felröppennek

Telefonok megcsörrennek

Hogy találkozzunk az nem lehetetlen

Az életünk kifürkészhetetlen

Mónikának és Józsinak/házassági évforduló/

Bár az idő haladt,

Gondban boldogságban,

Melyet egykor megfogadtatok,

S híven együtt maradtatok.

Még nem múlt el az ifjúság,

Bár a sok szép év tovaszállt,

Megmaradtak a szép emlékek

Szeretet és boldogság.

Az emberi szeretetnél nincs szebb,

De az igazi kitartás erősebb.

Szeretni azt, aki a miénk,

Nem cserélni el senkiért.

Kössön össze továbbra is a szeretet,

Évfordulótok alkalmából,

Én virág helyett versem adom át,

Kísérje utatokat boldogság.